

非正常海域
ทะเล
กิลิง
กิลิง
กิลิง
กิลิง

เหลียงฉาน (凉蝉) เขียน

mykLiu เปา

mocon 漠咳咳 ภาพ

คำนำ

ยินดีต้อนรับคุณผู้อ่านทุกท่านเข้าสู่โลกแห่งความแฟนตาซีใบใหม่ที่มีทั้งมนุษย์ธรรมดาและมนุษย์พิเศษอาศัยอยู่ร่วมกัน โดยมนุษย์พิเศษที่ว่่านั้นยังแยกย่อยออกไปได้หลายประเภท แต่มีอยู่สองประเภทที่ครองสัดส่วนมากที่สุดในบรรดามนุษย์พิเศษ นั่นคือ 'เซนติเนล' และ 'ไกด์'

เซนติเนลและไกด์คือผู้ที่มีระดับพลังจิตแข็งแกร่งที่สุด เรียกได้ว่ามีความพิเศษที่เหนือกว่ามนุษย์พิเศษด้วยกัน โดยมีจุดเด่นคือการแปลงพลังจิตของตัวเองให้กลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า 'ร่างวิญญาณ' ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละคน นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่คอยควบคุมดูแลมนุษย์พิเศษโดยเฉพาะที่เรียกกันว่าสำนักงานวิกฤตการณ์อีกด้วย

และ 'ฉินเกอ' ก็คือไกด์คนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ในองค์กรที่ว่านี้ เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นในวันธรรมดาวันหนึ่ง จู่ๆ เขาก็ได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นหัวหน้าของแผนกใหม่โดยมีลูกน้องใต้การบังคับบัญชาสามคนหนึ่งในนั้นคือ 'เซี่ยจื่อจิง' เซนติเนลผู้มีความสามารถเลื่อนชื่อจากสำนักงานภูมิภาคตะวันตก แต่ดันถูกสั่งพักงานเนื่องจากเกิดปัญหาในเรื่องของสภาพจิตใจ

นับแต่นั้นเรื่องราวสุดแสนซับซ้อนภายในจิตใจของมนุษย์ก็ได้เริ่มต้นขึ้น ทั้งยังมีเรื่องของคดีประหลาดมากมายที่ต้องสะสาง...มาร่วมเอาใจช่วยแผนกน้องใหม่ของเหล่ามนุษย์พิเศษไปพร้อมๆ กันใน 'ทะเลลึกลับกว้างคิบลาส' ที่อยู่ในมือทุกท่านเล่มนี้กันเลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * **จินเกอ**
สถานะ : มนุษย์พิเศษ
ประเภท : ไกด์
ไกด์หนุ่มมากความสามารถที่ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่ค่อยยุ่งสิ่งกับใคร และพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ทำตัวให้โดดเด่น แต่เมื่อเขาได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นหัวหน้าแผนกปรับสมดุลทางจิตเวชที่ต้องสื่อสารและดูแลลูกน้องในสังกัดก็ทำให้จินเกอต้องปรับลดความเย็นชาเฉพาะตัวลงและค่อยๆ มีความเป็นมิตรเข้าถึงได้มากกว่าที่เคย
- * **เซี่ยจื่อจิง**
สถานะ : มนุษย์พิเศษ
ประเภท : เซนต์เนล
เซนต์เนลผู้มีชื่อเสียงจากสำนักงานภูมิภาคตะวันตก เขาวาดร่างวัลมานับไม่ถ้วน แต่กลับถูกล้างฟังก์ชันเนื่องจากได้รับการวินิจฉัยว่าสภาพจิตใจมีปัญหานอกจากฝีมือการต่อสู้จะไม่เป็นสองรองใคร ฝีมือในการพิชิตหัวใจของหัวหน้าคนใหม่เองก็เช่นกัน แต่ใครเล่าจะรู้ว่าความขี้เล่น ดูสบายๆ ที่ปรากฏออกมานั้นกลับมีความลับดำมืดแฝงเร้นอยู่ในเบื้องลึก
- * **ไป่เสี่ยวหยวน**
สถานะ : มนุษย์พิเศษ
ประเภท : เซนต์เนล
หญิงสาวช่างเจรจาผู้เป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและไม้เบื่อไม้เมา (กลายๆ) กับจินเกอก่อนจะย้ายมาสังกัดในแผนกที่จินเกอเป็นหัวหน้า และที่สำคัญเธอคือเซนต์เนลเพศหญิงซึ่งนับว่าพบได้ยากยิ่ง แม้จะมีความแข็งแกร่งกว่าผู้ชายหลายเท่า แต่เนื่องด้วยร่างวิญญูณที่ไม่เหมาะสมแก่การออกภาคสนามทำให้เธอยังคงต้องติดแหง็กอยู่ในสำนักงาน

* ถังข้าว

สถานะ : มนุษย์พิเศษ

ประเภท : ไกด์

ไกด์หนุ่มเพื่อนร่วมแผนกของจีนเกอผู้มีภาพลักษณ์ติดจะชื่อบ๊อไปสักนิด ชี้อายไปสักหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นคนอริยาไต่ดีและไม่มีพิษมีภัยกับใคร ก่อนจะย้ายมาอยู่แผนกเดียวกับจีนเกอ ด้วยความที่ยังไม่เจองานไหนที่เหมาะสมกับศักยภาพของตนเอง ถังข้าวจึงได้เขียนไปทำงานตามแผนกต่างๆ มามากมาย กระทั่งสุดท้ายก็ได้ย้ายมาเป็นลูกน้องภายใต้การดูแลของจีนเกอ

Introduction

การดำน้ำตื้น คือการสำรวจจิตสำนึกในระดับตื้น เป็นศัพท์เฉพาะของการดำน้ำสำหรับการศึกษาวิจัยของอาณาเขตทะเล

การดำน้ำลึก คือการสำรวจจิตสำนึกในระดับลึก เป็นศัพท์เฉพาะของการดำน้ำสำหรับการศึกษาวิจัยของอาณาเขตทะเล

การล่องเรือ คือการออกตระเวนไปยังส่วนต่างๆ หรือทั้งหมดของอาณาเขตทะเลเพื่อตามหาสิ่งที่ผิดปกติ เป็นศัพท์เฉพาะของการดำน้ำสำหรับการศึกษาวิจัยของอาณาเขตทะเล

การสอบปากคำ สำหรับการศึกษาวิจัยของอาณาเขตทะเลนั้น การสอบปากคำ หมายถึงการที่นักปรับสมดุลทางจิตผิวน้ำกรูเข้าไปในอาณาเขตทะเลโดยไม่ได้รับการอนุญาตจากบุคคลนั้นๆ

บทที่ 1

เลือดและไวน์ 01

เนื่องจากมีพื้นที่สีเขียวน้อยทำให้โรงพยาบาลมณฑลทหารราบที่ 267 ในช่วงปลายฤดูหนาวใช้ชีวิตชีวาเป็นพิเศษ

เวลาห้าโมงยี่สิบนาทีเป็นช่วงที่ใกล้เวลาเลิกงาน ทำให้คนในโรงพยาบาลมีไม่มากนัก

जू ประดูของอาคารประวัติศาสตร์โรงพยาบาลก็ถูกใครคนหนึ่งผลักออกมาเสียงดังด้วยความรีบร้อน คุณหมอที่สวมเสื้อกาวน์สีขาวคนหนึ่งวิ่งออกมาจนเกือบชนเข้ากับพนักงานทำความสะอาดที่กำลังกวาดพื้นอยู่ตรงประตู

"คุณหมอเผิง?" พนักงานทำความสะอาดตะโกนเรียก แต่ก็ได้รับการตอบกลับ

สายลมในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิยังคงหนาวเย็น แม้จะไม่มีหิมะแต่ก็ให้ความรู้สึกหนาวเหน็บไปจนถึงกระดูก

คุณหมอพุ่งเข้าไปที่ทางออกฉุกเฉินของอาคารผู้ป่วยนอก เขาวิ่งขึ้นไปที่ยุ้งบันไดก่อนสุดท้ายจะผลักประตูเข้าไปในห้องทำงานของรองผู้อำนวยการที่ชั้นแปด

ขณะนั้นรองผู้อำนวยการกำลังรับแขกอยู่ กลิ่นของชาที่ลอยอบอวลอยู่ทั่วห้องพลันถูกรบกวนขึ้นมากะทันหัน รอยยิ้มของเขาและแขกที่มาเยือนค้างอยู่บนใบหน้า ก่อนจะพากันมองไปยังผู้ที่มิได้รับเชิญด้วยความประหลาดใจ

"พวกรุ่นนี้มันด่าดัดลำคูละกัฏฐิไม่ใช่หรอ" สีหน้าของรองผู้อำนวยการขมขื่น

"เกิดอะไรขึ้นกับคุณ!"

ไม่ว่าใครก็ดูออกว่าสภาพของคุณหมอไม่ค่อยปกติ ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ ริมฝีปากที่ซีดซีวสันไม่หยุด ในดวงตากลมโตมีแต่ความหวาดผวา เขากลอกตามองไปมาระหว่างรองผู้อำนวยการและแขกของอีกฝ่าย

"...เผิงหู คุณเป็นอะไร" สีหน้าของรองผู้อำนวยการเปลี่ยนไป "การผ่าตัดเมื่อช่วงบ่ายผิดพลาดถึงนั้นหรือ"

"ไม่...ไม่ใช่..." รุงมือของคุณหมอก็จับไปที่บริเวณท้อง เขาร้องอุ๊บออกมา ก่อนจะคุกเข่าทรุดลงไปแล้วเริ่มอาเจียน

เขาอาเจียนจนกระทั่งน้ำตาไหลออกมา หลังจากอาเจียนเสร็จเขาก็ไถ่ไปด้วยร้องไห้ไปด้วย

"เลขหก...ห้องผ่าตัดหมายเลขหก...เต็มไปด้วยเลือด..." เสียงของเขาสั่นเครือจนฟังไม่ชัด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกลัวหรือรู้สึกไม่สบาย ขณะที่ร่างกายเองก็สั่นไม่หยุด "ผนังและพื้น...เต็มไปด้วยเลือด..."

รองผู้อำนวยการตกใจจนลุกขึ้น "คุณพูดว่าอะไรนะ"

"เลือดเยอะมาก คนก็เต็มไปด้วยหมด..." คุณหมอเงยหน้าขึ้นมองรองผู้อำนวยการพลางพูดเรื่องนี้ซ้ำไปซ้ำมาไม่หยุด

รองจนกระทั่งหมดและพยาบาลคนอื่นๆ มาพาเผิงหูออกไป แผ่นหลังของรองผู้อำนวยการก็มีเหงื่อเย็นๆ ผุดซึ่มออกมา เขาทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะมองหน้าแขกของตนเองอย่างไร รวมถึงไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดีไปชั่วขณะ

"พรุ่งนี้คุณหมอเผิงจะยังสามารถผ่าตัดได้อยู่ไหมครับ" แขกของรองผู้อำนวยการนั่งอย่างสงบอยู่ที่โซฟามาตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่ได้แสดงสีหน้าหงุดหงิดหรือไม่พอใจออกมา แต่การที่เขาพูดอย่างซ้ำๆ ที่ละคำก็ไม่ต่างอะไรกับการเอาก่อนหน้ามาทุบที่หัวใจของรองผู้อำนวยการ

"พวกเราอนุญาตให้เขาผ่าตัด คงเป็นคนอื่นไปไม่ได้"

หลังจากกัมศิระชะโค้งส่งแขกแล้วรองผู้อำนวยการก็เดินวนไปวนมาอยู่คนเดียวที่ประตูทางเข้าโรงพยาบาล คิ้วของเขาขมวดแน่นไม่คลาย

ความจริงแล้วตอนนี้เขากำลังสับสนกับคำพูดของเผิงหู
เพราะในโรงพยาบาลแห่งนี้ไม่มีห้องผ่าตัดหมายเลข 6

ต้นชันจูวี่* ของสำนักงานวิฤตการณ์มักเริ่มออกดอกในเดือนสาม
ต้นไม้หลายสิบต้นนี้เป็นไม้ดอกที่ขึ้นชื่อของสำนักงานวิฤตการณ์
เวลาที่ดอกเริ่มบานจะคล้ายกับแม่น้ำสีทองที่ทอดยาวออกไป โดยเชื่อกันว่า
การถ่ายรูปคู่กับต้นไม้นี้จะนำความโชคดีทางการเงินมาให้ ดังนั้นพวกมัน
จึงเป็นที่ชื่นชอบอย่างมากสำหรับคนในหน่วยงานที่มีฐานะยากจน

ด้านข้างโต๊ะทำงานของจินเกอเป็นหน้าต่าง ส่วนด้านนอกหน้าต่างคือ
แนวต้นชันจูวี่

ทว่าตอนนี้จินเกอไม่มีกะจิตกะใจจะขึ้นชมมัน กระดาษและอุปกรณ์
สำนักงานบนโต๊ะของเขาเลอะเทอะไปหมด ขวดหมึกพลิกคว่ำ ทั้งยังมีหินแปลกๆ
สองสามก้อนจมอยู่ในน้ำหมึกยี่ห้อฮี้โร่ที่กำลังจะหมดอายุ

จินเกออยากจะหยิบกระดาษขึ้นมา แต่น้ำหมึกกลับกลายเป็นเหมือน
กาว ทำให้กระดาษติดอยู่กับโต๊ะ

เขาจึงทำได้เพียงค่อยๆ หยิบออกมาทีละแผ่น

'ประท้วงระบบแต่งงานที่ไม่ยุติธรรม!'

สีหน้าของจินเกอไร้อารมณ์ขณะที่หยิบกระดาษแผ่นแรกทิ้งลงถังขยะ

'พวกเราต้องการแต่งงาน!'

กระดาษหลายๆ แผ่นที่สองถูกทิ้งตามลงไป

* ชันจูวี่ หรือชันซู เป็นต้นไม้ที่พบได้ในประเทศจีน เกาหลี และญี่ปุ่น มีดอกสีเหลือง ผลสีแดง ผลสามารถนำไปทำชาหรือยาได้

'ความรักและการแต่งงานเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน!'

จินเกอค่อยๆ ดึงกระดาษออกจากโต๊ะด้วยความยากลำบาก
ขณะนั้นไปเสี้ยวหยวนที่เดินผ่านมาก็มองเขาด้วยความเห็นอกเห็นใจ
"มนุษย์ได้พิภพเป็นคนทำ?"

"อืม" จินเกตอบ

"นายไปทำให้พวกเขาไม่พอใจ?" "ไปเสี้ยวหยวนอ่านตัวหนังสือบนกระดาษ
"หนังสือยื่นขอแต่งงานของพวกเขา?"

"อืม" จินเกตอบอีกครั้ง

"มนุษย์ได้พิภพเป็นพวกไม่มีเหตุผลเป็นพิเศษหรือไงกัน" "ไปเสี้ยวหยวน
พูดขึ้นอีก "ฉันเห็นพวกแอ็กเคานต์ม้าที่มอยก็พูดแบบนี้เหมือนกัน"

ครั้งนี้จินเกไม่ตอบเธอ

ในโลกที่มีทั้งมนุษย์ธรรมดาและมนุษย์พิเศษนั้นจำเป็นต้องมีผู้ดูแล
รักษากฎ

บทบาทของสำนักงานวิกฤตการณ์ก็คือเรื่องนี้ โดยสำนักงานนี้มีชื่อเต็มว่า
'สำนักบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินและวิกฤตการณ์' รับหน้าที่คอยดูแลรวมถึง
จัดการเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์พิเศษ ถือเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญ
มากที่สุด

ทว่าเพราะที่ตั้งของสำนักงานเป็นพื้นที่เก่าแก่ซึ่งรายล้อมไปด้วยย่าน
การค้าหนาแน่น เขตที่พักอาศัย และถนนที่เป็นแหล่งของกิน ทั้งยังขาดแคลน
เงินทุนประกอบกับการจัดการที่ไม่ดี ส่งผลให้ในปีนี้เพียงปีเดียวก็มีมนุษย์
ได้พิภพและมนุษย์กึ่งซอมบี้บุกมาสร้างปัญหาหลายครั้งแล้ว

ตอนนี้มีโครงการขนาดใหญ่ปรากฏอยู่กลางโถงบริการ นี่เป็นจุดที่มนุษย์
ได้พิภพชุดโพรงเข้ามาย้งที่แห่งนี้ สร้างความวุ่นวายตลอดทั้งคืน

เกาเทียนเยวี่ ผู้อำนวยการของสำนักงานวิกฤตการณ์กำลังทะเลาะอยู่กับ
หัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัย

เสียงของหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยดังไม่เท่าเสียงของเกาเตียนเยวี่ เขากระโดดขึ้นไปนั่งเก้าอี้แล้วโบกมือ

"ผมบอกคุณตั้งนานแล้วว่าใต้ดินด้านล่างของสำนักงานวิกฤตการณ์ มันผิดปกติ ถ้าเมื่อปีก่อนคุณเอาเงินทุนมาลงกับตรงนี้นั่นคงไม่เป็นแบบนี้หรอก! เกาเตียนเยวี่ คุณอมเงินไปไหน กระเป๋าเต็มหรือยังล่ะ!"

หน้าผากของเกาเตียนเยวี่มีเส้นเลือดปูดขึ้นมา "พูดจาฉะฉานอะไรของนาย!"

ตรงมุมหนึ่งของโถงบริการจีนเกอกำลังยืนอยู่อย่างเงียบเชียบ เห็นศีรษะของเขามีปายไฟโผล่เล็ดทรวงอกที่มีตัวอักษรสีแดงวิ่งอยู่ โดยเขียนว่า 'ปริศนา การแต่งงาน / ยืนยันความจำนองครองคู่'

"ฉันยังไม่เคยเจอมนุษย์ได้พิภพตัวจริงมาก่อนเลย" ไปเสี่ยวหยวนพูด "มนุษย์ได้พิภพเป็นพวกหัวรั้นหรือไง"

"อืม" จีนเกอเริ่มใช้กระดาศพิษซู่เซ็ดโต้ะ

ไปเสี่ยวหยวนรอสักพัก เมื่อเห็นว่าจีนเกอไม่ได้พูดอะไรต่อก็ถามขึ้นอีก "นายมือสั้น? พวกได้พิภพทำให้นายโกรธใช่ไหม"

"ไม่ใช่" จีนเกอเงยหน้าขึ้นแล้วชำเลืองมองเธอ ก่อนที่คำสองคำจะหลุดออกมาจากริมฝีปากบาง "รำคาญเธอ"

ไปเสี่ยวหยวนหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหยิบไม้กวาดแล้ววิ่งออกไปทันที

ดวงตาของจีนเกอพิเศษมาก มันเป็นสีน้ำตาลเข้ม รูปร่างตามีสีดำสนิท เวลาที่เขาจ้องมองคนอื่นโดยไม่พูดไม่จา ก็จะพาให้รู้สึกเหมือนถูกมองจนทะลุปรุโปร่ง และถึงแม้เขาจะไม่ได้กำลังอารมณ์เสียอยู่แต่ก็ให้ความรู้สึกไม่น่าคบหาด้วยสักเท่าไร

ถ้าสนิทกับเขาแล้วก็จะรู้ว่าเขาเป็นพวกที่น่าเบื่อ มีเพื่อนน้อย และไร้งานอดิเรก วันทั้งวันของเขาหมดไปกับกองหนังสือเก่าๆ ในห้องเก็บเอกสารของสำนักงานวิกฤตการณ์

แทนที่จะบอกว่าเขาเข้ากับคนยาก ผู้บอกว่าหลายคนไม่รู้ว่าจะเข้ากับเขา

ได้อย่างไรเสียจะดีกว่า

หลังจากจินเกอจัดระเบียบโต๊ะเสร็จก็พบว่าหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยติดประกาศงดให้บริการหนึ่งวันไว้ที่ด้านนอกประตูเรียบร้อยแล้ว

...วันหยุดที่ไม่ต้องทำอะไร และไม่ต้องให้บริการใคร!

ถึงแม้จะมองไม่ค่อยออก แต่ตอนนี้จินเกอกำลังอารมณ์ดีมาก เขาถึงขั้นมองไปที่ดอกตูมของต้นชั้นजूวี่ที่นอกหน้าต่างแล้วยิ้มอยู่ครึ่งวินาทีอย่างสุขใจ

วันนี้คือวันสุดท้ายที่เขาจะทำงานอยู่ที่โถงบริการของสำนักงานวิกฤตการณ์แล้ว วันพรุ่งนี้เขาจะสามารถกลับไปทำงานต่อที่ห้องเก็บเอกสารตามเดิมได้

สำหรับจินเกอไม่มีอะไรน่าสนใจไปกว่าการอ่านประวัติความเป็นมาของมนุษย์พิเศษอีกแล้ว

หลังจากโครโมโซมเกิดการกลายพันธุ์หรือติดเชื้อไวรัส มนุษย์ธรรมดาจะถูกเรียกว่า 'มนุษย์พิเศษ' ซึ่งประกอบไปด้วยมนุษย์ได้พิภพ มนุษย์กึ่งซอมบี้ เซนต์เนล ไกด์ มนุษย์หิมะ มนุษย์ซา เด็กทะเล และมนุษย์หมาป่า...

ในบรรดามนุษย์พิเศษทั้งหมด พวกที่เกิดจากการกลายพันธุ์ของโครโมโซมซึ่งครองสัดส่วนมากที่สุดคือเซนต์เนลและไกด์

นี่คือชื่อเรียกของมนุษย์พิเศษสองประเภทที่มีระดับพลังจิตแข็งแกร่งที่สุด พวกเขาต่างจากคนธรรมดาอย่างสิ้นเชิง แม้แต่กับมนุษย์พิเศษด้วยกันก็ยังถือว่ามีความพิเศษที่เหนือกว่า พวกเขาเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการแปลงพลังจิตของตัวเองให้เป็นรูปธรรมในรูปแบบของความสามารถของสัตว์ต่างๆ ได้

พวกเขาเรียกสิ่งที่แปรสภาพมาจากพลังจิตนี้ว่า 'ร่างวิญญาณ'

ว่ากันว่าเซนต์เนลหรือไกด์ที่แข็งแกร่งจะรักและภาคภูมิใจกับร่างวิญญาณของตนเองมาก ทั้งยังอยากแสดงร่างวิญญาณของตนเองออกมาตลอดเวลา แต่จินเกอไม่ใช่คนแบบนั้น

เขาเป็นไกด์ที่เกลียดการปล่อยร่างวิญญาณของตนออกมาข้างนอก เจ้าตัวเล็กนั้นขี้ขลาดมากจริงๆ

จินเกอไม่เคยพบเจอร่างวิญญูณตนไหนที่ร้องไห้เพราะเสียงทอดปาห์ท่งโก้มาก่อน เขาเคยคิดถึงขนาดที่ว่าสมองของตนเองอาจจะมึนปัญหาถึงได้ทำให้ความกล้าหาญที่มีนั้นเล็กยิ่งกว่าตัวพารามีเซียม* เสียอีก

บนบอร์ดแปะข้อความขนาดใหญ่ไว้ไม่น้อย ซึ่งทั้งหมดนั้นล้วนเป็นข้อความที่ด่าว่าจินเกอ เขาจึงลุกขึ้นไปฉีกมันออก แต่แล้วก็ทำให้เขาเห็นรายชื่อที่ได้รับรางวัลติดอยู่บนบอร์ดประกาศนั้น

ด้านหน้าของรายการต่างเป็นชื่อเดียวกันทั้งหมด 'เซี่ยจื่อจิง'

มุมปากของจินเกอกระตุก

แล้วก็เป็นอย่างที่คิดไว้ ส่วนที่ต่อท้ายชื่อ 'เซี่ยจื่อจิง' ทั้งหมดคือบรรดารางวัลเกียรติยศที่อีกฝ่ายได้รับไม่ว่าจะเป็น 'เซนต์เนลยอดเยี่ยมประจำปีของสำนักงานวิฤตการณ์ภูมิภาคตะวันตก' 'บุคคลตัวอย่าง' 'รับเหรียญแห่งเกียรติยศขั้นที่สองเป็นครั้งที่สองแบบบุคคล' 'รับเหรียญแห่งเกียรติยศขั้นที่สามเป็นครั้งที่สี่แบบหน่วย' และอื่นๆ

เซี่ยจื่อจิง...เซนต์เนลระดับหนึ่งของภูมิภาคตะวันตก สองสามปีมานี้บ่อยครั้งที่ชื่อของอีกฝ่ายปรากฏอยู่ตามประกาศยกย่องและได้รับความสนใจจากผู้คนอย่างล้นหลาม ว่ากันว่าวันแรกที่อีกฝ่ายเข้ามาทำงานที่สำนักงานวิฤตการณ์ก็ไปประจำการอยู่ที่ตินกูเขาหิมะ นับจากตอนนั้นก็ผ่านมาหลายปีแล้ว

จินเกอสนใจเซนต์เนลคนนี้เป็นอย่างมาก แต่ถึงแม้เขาจะทำงานอยู่ที่ห้องเก็บเอกสารก็ยังหาภาพของเซี่ยจื่อจิงคนนี้ไม่เจอ

เซนต์เนลและไค้ระดับหนึ่งมักปฏิบัติภารกิจที่อันตรายและเป็นความลับสุดยอด การที่ไม่มีรูปภาพของพวกเขาปรากฏให้เห็นจึงถือเป็นเรื่องปกติ แต่ความอยากรู้ของจินเกอก็เหมือนกับอารมณ์ที่แปรปรวนของเขา...มาไวและไปไว

ตอนที่ตั้งแผ่นข้อความขนาดใหญ่ออกจนหมดจินเกอก็เห็นไปเสียวหวนที่เพ็งกวาดพื้นเสร็จจึงถือไม้กวาดเข้ามาพอดี

* พารามีเซียม (Paramecium) เป็นสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวขนาดเล็ก รูปร่างคล้ายรองเท้าแตะ ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า พบได้ตามแหล่งน้ำจืดในธรรมชาติ

"หัวหน้าเก่าตามหานายอยู่" เธอพูด "ตอนนี้อันนี้ไปที่ห้องทำงานของเขา
ด่วนเลย"

ในใจของจินเกอพลันตื่นตระหนก เปลือกตาเริ่มกระตุก

เกาเทียนเยวี่คือผู้อำนวยการสำนักงานวิกฤตการณ์ เขามีศิระกะลม
หู่ใหญ่ และมักยิ้มแ้มอยู่ตลอดเวลา คงมีเพียงตอนที่ต้องพบปะกับหัวหน้า
แผนกรักษาความปลอดภัยเท่านั้นที่เขาไม่สามารถจะจับอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ได้

ว่ากันว่าแต่ก่อนหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยเคยเป็นศัตรูหัวใจ
กับเกาเทียนเยวี่ จนถึงตอนนี้แม้ว่าเกาเทียนเยวี่จะแต่งงานกับภรรยา
สามสิบปีแล้ว ทว่าเขาก็ยังจดจำไม่มีวันลืม

แต่คนในสำนักงานวิกฤตการณ์ต่างก็รู้ดีว่านี่คือนิสัยของพวกอัจฉริยะ
จินเกอเข้ามาในห้องทำงาน หลังจากเงยหน้าขึ้นเขาก็เห็นสีหน้าเห็นอก
เห็นใจของเกาเทียนเยวี่

"จินเกอเล่า เรื่องมนุษย์ได้พิภพนั้นอย่าเก็บมาใส่ใจเลยนะ" เกาเทียนเยวี่พูด
จินเกอพยักหน้า "ผมไม่ได้ใส่ใจอยู่แล้ว"

เกาเทียนเยวี่ "พวกเขายังเขียนคำทำนายไว้ที่นอกกำแพงด้วย"

จู่ๆ จินเกอก็ยกกรู๊ขึ้นมา "ด่าผมเรื่องอะไร"

เกาเทียนเยวี่พูดยิ้มๆ "ไม่ใช่คำที่ดีอะไร อย่าไปคิดถึงมันเลย"

จินเกอคิดในใจ ถ้าไม่ใช่คำดีๆ แล้วคุณจะถูกมันขึ้นขึ้นมาทำไม แต่แล้ว
เขาก็หมดความสนใจไปเสียดื้อๆ "ช่างมันเถอะ ไม่เป็นไรหรอกครับ ลบแล้ว
ก็พอ"

หลังจากมนุษย์ได้พิภพติดเชื้อไวรัสที่ทำให้กลายเป็นหิน พวกเขาจะ
กลายเป็นพาหะของไวรัส ดังนั้นจึงไม่ได้รับอนุญาตให้แต่งงานกับมนุษย์ธรรมดา
ทั้งนี้จินเกอซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ 'บริการการแต่งงาน / ยื่นความจำนองครองคู่'
มาเป็นเวลาหนึ่งเดือนนั้นได้ปฏิเสธความต้องการของมนุษย์ได้พิภพไปไม่น้อย
ในใจจึงรู้ว่าตนจะต้องเป็นที่ขุนเคืองใจ

"ฉันเชื่อใจนายนะ เรื่องนี้ไม่ใช่ความรับผิดชอบของนาย แต่คราวหลัง

เวลาทำงานนายช่วยยืดหยุ่นหน่อยนะ ไม่ต้องแข็งจนเกินไป ใครๆ ก็ชอบคนพูดจาดีๆ กันทั้งนั้น พูดกันดีๆ พวกเขาก็เข้าใจแล้ว" เกาเทียนเยวี่เลื่อนถ้วยชามาตรงหน้าเขาพลางเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "จินเกอ นายเป็นคนมีความสามารถมาก ทั้งยังสุขุม ในบรรดาคนหนุ่มของสำนักงานวิกฤตการณ์คนที่เหมือนนายมีไม่มาก"

น้ำชาสีทองใส มีวงแหวนสีทองคั่นกลางอยู่ระหว่างน้ำชาและถ้วย

จินเกอรูสึกประหม่าอยู่ในใจ

ช่วยแล้ว

นี่เป็นชาจินจวินเหมย์* ของเกาเทียนเยวี่ที่หนึ่งปีจะตั้งใจเอามาดื่มได้สักหน

เปลือกตาของจินเกอเหมือนติดสปริง มันกระตุกถี่ราวอย่างบ้าคลั่ง

"ตลอดเวลาที่ผ่านมามองครึกก็ให้ความสำคัญกับบุคลากรอายุน้อยที่มีความสามารถโดดเด่นอยู่แล้ว คนที่มีความสามารถก็ต้องไปอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม จะมาสิ้นเปลืองช่วงวัยเยาว์ที่ดีที่สุดไปได้อย่างไร" เกาเทียนเยวี่ลูบศีรษะพลางปิดผมจากทางซ้ายไปทางขวาเพื่อปกปิดส่วนที่ล้านบนศีรษะ

จินเกอนั่งฟังอยู่สักระยะโดยที่ไม่พูดอะไร จนกระทั่งเกาเทียนเยวี่เปิดเผยจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขาออกมา

"แผนกปรับสมดุลทางจิตเวช?" เขาคิดว่าตนเองฟังผิด "องค์กรของพวกเรามีแผนกนี้ด้วยหรือครับ"

"ก่อนหน้านี้ไม่มี แต่เดือนหน้าจะมีแล้ว" เกาเทียนเยวี่ลูกกกลับไปโต๊ะทำงาน ก่อนจะขยับมือพลิกกองเอกสารไปมา "คิดไปคิดมาก็มีแคนายที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าไคตีในสำนักงานวิกฤตการณ์จะมีเยอะ แต่ไม่มีเลยสักคนที่มีความสามารถพิเศษแบบนาย"

จากพนักงานธรรมดาคนหนึ่งในห้องเก็บเอกสาร จู่ๆ ก็ได้เลื่อนตำแหน่งไปเป็นหัวหน้าแผนกปรับสมดุลทางจิตเวช จินเกออดไม่ได้ที่จะนวดตาของตนเอง หนังตาของเขากระตุกแรงมากจนทำให้เขาปวดศีรษะ

* ชาจินจวินเหมย์ เป็นหนึ่งในชาแดงคุณภาพสูงซึ่งมีราคาแพง

"แผนกนี้มีไว้ทำอะไรครับ"

เกาเทียนเยวี่ยหยิบเอกสารส่วนหนึ่งกลับมาตั้งตรงหน้าเขา ก่อนจะชี้ไปที่ศีรษะของตนเอง

"แก้ปัญหามายในของ 'อาณาเขตทะเล' " เกาเทียนเยวี่ยพูด "ถึงแม้ตอนนี้จะยังไม่มีสงคราม แต่เรื่องที่ต้องอธิบายไม่ได้กลับมีมากขึ้นเรื่อยๆ ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องสมาคมสัญญาณเดียนัยเมื่อสิบปีก่อน ตอนนี่ยังมีองค์กรที่ต่อต้านเซนต์เนลและไคต้อยู่อีกมาก สำนักงานวิกฤตการณ์เป็นหน่วยงานฉุกเฉิน ดังนั้นไคตและเซนต์เนลของเราจะต้องไม่มีปัญหา 'อาณาเขตทะเล' ของทุกคนจะต้องสะอาดหมดจด"

จินเกอ "นี่เป็นเหตุผลที่คุณต้องการผมในตอนนั้น?"

"ใช่แล้ว" เกาเทียนเยวี่ยพูดยิ้มๆ "ตำแหน่งนักปรับสมดุลทางจิตของนายมีค่ามาก ฉันจะส่งนายให้กับคนอื่นได้ยังไง ปกติแล้วสำนักงานวิกฤตการณ์ไม่มีที่ให้นายได้แสดงศักยภาพ แต่ตอนนี้มีแล้ว นี่เป็นโอกาสที่ดี พวกเบื้องบนกำลังให้ความสำคัญกับเรื่องนี้"

จินเกอรับเอกสารมา แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่านี่ไม่ใช่หนังสือแต่งตั้ง แต่เป็นรายงานส่วนบุคคล

ตรงมุมขวาบนของรายงานส่วนบุคคลมีตัวอักษรสีแดงสดเขียนอยู่สามคำว่า 'ลับสุดยอด'

นี่คือรายงานส่วนบุคคลของแพทย์คนหนึ่ง เขาอธิบายว่าช่วงหนึ่งเดือนมานี้ตนเองพบกับอาการประสาทหลอนและหูแว่ว รวมทั้งย่ำๆ ว่าผนังของห้องผ่าตัดเต็มไปด้วยเลือดและมีคนมากมายเดินเข้าเดินออก เขากลัวจนนอนไม่หลับ และเมื่อใดที่หยิบมีดผ่าตัดก็จะเริ่มอาเจียนออกมา

จินเกอวางรายงานลง ในที่สุดสีหน้าซึ่งเรียบนิ่งอยู่เป็นนิจก็หลุดความกังวลออกมา

"เรื่องนี้มันเกี่ยวกับ 'อาณาเขตทะเล' ตรงไหนครับ" เขาพูดเสียงต่ำ "นี่มันคือโรคจิตนะ"

มนุษย์ได้พิภพจัดเป็นหนึ่งในมนุษย์พิเศษ กล่าวคือเป็นมนุษย์ที่หลังจากติดเชื้อไวรัส 5K2P แล้วจะกลายเป็นหิน ทั้งนี้มนุษย์ได้พิภพเกิดจากสองสาเหตุด้วยกัน หนึ่งคือการถ่ายทอดทางพันธุกรรม สองคือเกิดจากการติดเชื้อ โดยหลังจากกลายเป็นหินร่างกายก็จะแข็งทื่อและเปราะบาง เป็นเหตุให้ได้รับผลกระทบจากแบคทีเรีย ลม และฝนได้ง่าย ส่งผลให้ที่อยู่อาศัยลดลงอย่างรวดเร็ว มนุษย์จึงได้ตั้งถิ่นฐานให้กับมนุษย์ได้พิภพโดยเฉพาะ ทั้งยังมีองค์กรต่างๆ อย่างสถานพยาบาลและสำนักงานธุรการสำหรับมนุษย์ได้พิภพซึ่งตั้งกระจายอยู่ตามพื้นที่ใต้ดิน

มนุษย์กึ่งซอมบี้จัดเป็นอีกหนึ่งมนุษย์พิเศษ โดยหลังจากติดเชื้อไวรัสซอมบี้ ร่างกายจะแสดงอาการต่างๆ ของการเปลี่ยนแปลงกลายเป็นซอมบี้ ซึ่งอาการการเปลี่ยนเป็นกึ่งซอมบี้สามารถชะลอได้ด้วยยา แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ และเมื่อไวรัสเข้าไปถึงสมองก็จะกลายเป็นซอมบี้เต็มตัว ดังนั้นมนุษย์กึ่งซอมบี้จึงต้องตรวจสอบระดับความเข้มข้นของไวรัสในเลือดอยู่เสมอ และหากระดับความเข้มข้นเกินขีดจำกัดก็จะต้องถูกควบคุมตัวทันที

มนุษย์กึ่งซอมบี้และมนุษย์ได้พิภพจึงเป็นพันธมิตรกันไปโดยปริยาย ในการต่อสู้เพื่อสิทธิในการสมรสและการมีครอบครัว อย่างไรก็ตามยังคงมีการเลือกปฏิบัติอย่างรุนแรงต่อมนุษย์สองประเภทนี้อยู่ สาเหตุมาจากการที่อีกฝ่ายไม่ยอมรับสนิยมทางสุนทรีภาพและรูปลักษณ์ภายนอก ทั้งนี้คำว่า 'ปีศาจหิน' ถือเป็นการเหยียดหยามมนุษย์ได้พิภพ เช่นเดียวกับคำว่า 'ซากศพ' ที่เป็นการเหยียดหยามมนุษย์กึ่งซอมบี้เช่นกัน

บทที่ 2

เลือดและวิน 02

มีการทำวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับเซนต์เนลและไกด์มากมาย ซึ่งเรื่องของ 'อาณาเขตทะเล' คือหนึ่งในเรื่องที่สำคัญที่สุด

ผู้ที่เสนอให้ใช้คำว่า 'อาณาเขตทะเล' เป็นชื่อเรียกอย่างเป็นทางการ สำหรับการอธิบายถึงเขตแดนจิตวิญญาณของเซนต์เนลและไกด์คือลูอิส หยางศาสตราจารย์ด้านจิตเวชศาสตร์ชาวเยอรมัน โดยในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ลูอิสได้ทำการตีพิมพ์งานวิจัยเฉพาะด้านที่มีชื่อว่า 'การวิจัยอาณาเขตทะเล' ในเวลานั้นการศึกษาด้านจิตเวชศาสตร์ของประเทศเยอรมนีถือเป็นอันดับหนึ่งของโลก ด้วยเหตุนี้คำว่า 'อาณาเขตทะเล' จึงได้กลายมาเป็นชื่อเรียกอย่างเป็นทางการไปโดยปริยาย

โดยพื้นฐานเซนต์เนลและไกด์มีพลังจิตที่แข็งแกร่งอยู่แล้ว 'ความเสถียรของอาณาเขตทะเล' เป็นส่วนสำคัญในการวิจัยอาณาเขตทะเล และสิ่งนี้เองที่ทำให้ต้องมีนักปรับสมดุลทางจิตซึ่งมีหน้าที่ให้คำปรึกษาและบรรเทาปัญหาของอาณาเขตทะเลขึ้นมา

จินเกอพูดว่า "หัวหน้าเกา ผมทำไม่ได้หรอกครับ ถ้าป่วยทางจิตก็ต้องไปหาจิตแพทย์ ผมเป็นนักปรับสมดุลทางจิต ทำได้แค่ให้คำปรึกษากับฟื้นฟูเท่านั้น รักษาอาการเจ็บป่วยไม่ได้"

"นี่ไม่ใช่อาการป่วยทางจิต" เกาเทียนเยี่ยกระแอมเบาๆ ก่อนจะทำการเป็นนัยบอกให้จินเกอเปิดไปที่หน้าสุดท้ายของรายงาน

หน้าสุดท้ายเป็นผลการทดสอบต่างๆ หลายรายการ ซึ่งผลลัพธ์ก็แสดงให้เห็นว่าแพทย์ผู้นี้ไม่มีความผิดปกติทางจิตแต่อย่างใด

ฉินเกอ "..."

เกาเทียนเยวี่ "ถ้าป่วยทางจิตคงจัดการเรียบร้อยแล้ว แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่าสภาพจิตของเขาปกติดีทุกอย่าง"

ฉินเกอแทบจะระงับความอยากรู้เอาไว้ไม่ได้ ไหว จากนั้นเขาก็หยิบกระดาสองแผ่นขึ้นมา

สภาพจิตปกติแต่ได้ยินเสียงเรียกชื่อตนเอง ทั้งยังมองเห็นภาพหลอน คุณหมอเฟิงหูแห่งโรงพยาบาลมณฑลทหารราบที่ 267 คนนี้เป็นโกลด์ และด้วยความที่มีประสบการณ์ทางคลินิกมาหลายปีเขาจึงตัดสินใจว่าอาณาเขตทะเลของตนเองนั้นมีปัญหา

เกาเทียนเยวี่ลืมนึกสหายอย่างมีความสุข เขามองฉินเกอที่ขมวดคิ้วพร้อมกับอ่านรายงานอย่างตั้งใจ

ผ่านไปสักพักฉินเกอก็วางกระดาสที่อยู่ในมือลง ก่อนจะตัดสินใจหาเหตุผลมาปฏิเสธ "ผมไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน ผมทำไม่ได้หรอกครับ"

เกาเทียนเยวี่โบกมือราวกับปฏิเสธคำคัดค้านของฉินเกอ

"โรงพยาบาลฯ ที่ 267 เป็นที่แบบไหนพวกเราทุกคนล้วนรู้กัน หากหมอในโรงพยาบาลมีปัญหาก็เป็นปัญหาที่สำนักงานวิกฤตการณ์จะต้องแก้ไข นายเป็นคนของสำนักงานวิกฤตการณ์หรือเปล่า นายใช้นักปรับสมดุลทางจิตเพียงหนึ่งเดียวของสำนักงานวิกฤตการณ์หรือเปล่า"

ฉินเกอ "..."

เกาเทียนเยวี่ "ถึงแม้ว่าแผนปรับสมดุลทางจิตเวชจะยังไม่ได้ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ แต่สำหรับนาย ฉันมองนายในแง่ดีมาตลอด ไม่ใช่แค่ฉันนะ คนเบื้องบนก็คาดหวังว่าเรื่องนี้จะสามารถแก้ไขได้โดยเร็ว เสียชีวิต นายทำได้ไหม"

"ผมยังกลับไปทำงานที่ห้องเก็บเอกสารได้อยู่ไหม" ฉินเกอถาม

เกาเทียนเยวี่ไม่ได้ตอบตรงๆ "ฉินเกออา ฉันรู้จักนายมาหลายปี ฉันรู้ว่า

นายเป็นคนสุภาพเรียบร้อย ไม่ว่าจะทำเรื่องอะไรก็เก็บไว้ในใจ แต่ตอนนี้เป็นโอกาสที่นายจะได้ออกไปใช้แล้ว สำหรับคนหนุ่มสาวนะข้างนอกนั่นมีโอกาสมากมายให้นายได้ใช้ความสามารถ ถ้านายทำงานอยู่แต่ในห้องเก็บเอกสารจะถือเป็นเรื่องที่เสียเปล่าละ"

ทิศทางของการสนทนาถูกควบคุมโดยเกาเตียนเยวี่ทั้งหมด ในที่สุดจินเกอก็เงียบไป เขารู้แล้วว่าตนเองไม่มีทางปฏิเสธได้

"โอเคครับ" จินเกอเก็บรายงานส่วนบุคคลของเผิงหู่มา "ฉันจะไปติดต่อเพื่อนก่อน แล้วจะไปทำความเข้าใจกับสถานการณ์ในตอนนีของโรงพยาบาลฯ ที่ 267"

หลังจากที่เขาลุกขึ้นมา ก็พลันนึกขึ้นได้ว่าดูเหมือนตอนนี้จะมีแค่ตัวเขาคคนเดียว...ไม่มีคนอื่น

"แน่นอนว่ามีลูกน้อง ไม่ก็คนหรรคนะ แต่ทั้งหมดล้วนเป็นคนมีความสามารถ" เกาเตียนเยวี่รีบพูดขึ้น

จินเกอคิดแล้วคิดอีก "ไม่เอาไปเสียเลยหวน"

เกาเตียนเยวี่ดื่มชาไปครึ่งหนึ่ง บนใบหน้ามีรอยยิ้มที่ดูลึกซึ้งระดับอยู่ "นายคิดว่าไปเสียเลยหวนเป็นยังไง เป็นเพื่อนร่วมงานที่มีความกระตือรือร้นในการทำงานเป็นทีมใหม่ ฉันว่าเสียไปก็น่ารักดีนะ จลลาดแถมยังคล่องแคล่ว"

จินเกอกุมศีรษะอยู่พักหนึ่งแล้วพูดเสริมว่า "โอเค ฉันผมไม่เอาถึงชั่ว"

รอยยิ้มของเกาเตียนเยวี่แลดูอบอุ่นมากยิ่งขึ้น "เสียถึงกับนายมีปัญหากันหรือ จินเกอ นายต้องพิจารณาตัวเองแล้ว ถึงชั่วไม่ใช่คนอารมณ์ร้อน เขาธยาศัยดี ตั้งใจทำงาน ระหว่างพวกนายมีปัญหาอะไรกันล่ะ ลองพูดคุยกันตรงๆ ก็โอเคแล้ว"

จินเกอพูดไม่ออก "ยังมีใครอีก หัวหน้าเกา คุณพูดมาให้หมดทีเดียวเลยได้ไหม"

"ยังมีอีกคน เป็นเซนต์เนลย้ายมาจากที่อื่น เป็นคนที่เยือกเย็นมาก" เกาเตียนเยวี่สั่นศีรษะ "จะมารายงานตัววันนี้ตอนบ่าย เดียวถึงเวลาฉันจะแนะนำให้พวกนายทั้งคู่รู้จักกัน"

จินเกอคิดว่าเซนต์เนลคนนี้คงเป็นพวกที่ไม่ต่างจากไปเสียหยวน และถึงชั่วสักเท่าไร เขาก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ตอนนั้นความคาดหวังในใจของเขามีขนาดเล็กยิ่งกว่าพารามีเซียมเสียอีก

จินเกอไม่ได้บาดเจ็บอะไรกับไปเสียหยวน เพียงแค่รู้สึกว่าเขาที่น่ารำคาญ ในหนึ่งวันมีอีลิบสี่ชั่วโมง นอกจากนอนแปดชั่วโมงแล้วเขาก็สงสัยว่าไปเสียหยวนคงใช้เวลาสิบห้าชั่วโมงไปกับการพูดคุย

ทุกวันจินเกอจะต้องเผชิญกับเรื่องที่น่ารำคาญใจร้ายแปดพันอย่าง หากจะให้เพิ่มไปเสียหยวนเข้าไปอีกคนเขาก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจริงๆ

กับถึงชั่วเขาก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร จริงๆ แล้วถึงชั่วก็เป็นคนอหังการดี และตั้งใจทำงาน แต่ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวเลยก็คือวงจรมองของอีกฝ่ายที่ไม่เหมือนกับคนอื่นๆ ทำอะไรก็ได้ไม่ดี หลังจากหมุ่นเวียนไปทำงานตามแผนกต่างๆ ในสำนักงานวิกฤตการณ์ได้สองปีก็ได้มาร่วมทีมแผนกเก็บเอกสารที่จินเกอทำงานอยู่ ถึงชั่วถึงได้เจอตำแหน่งที่เหมาะสมกับตัวเองและได้กลายเป็นหนอนหนังสือที่ไม่ถูกรบกวนจากภายนอก

ทุกวันนี้จินเกอพยายามอย่างยิ่งที่จะทำตัวเป็นผู้ใหญ่ที่มีสมองปกติ เขาก็ไม่เต็มใจที่จะเอาถึงชั่วมาเพิ่มด้วยอีกคน

เขาไขกุญแจเพื่อปลดล็อกคอกของจักรยานไฟฟ้าโดยวางเรื่องของไปและถึงสองคนไว้ชั่วคราว ในสมองนึกถึงสิ่งที่ตนเองคุยกับเกาเทียนเยวี่อีกรอบอย่างรวดเร็ว

ตัวเขาน่าจะถูกเกาเทียนเยวี่ฝังทั้งเป็นอย่างแน่แท้แล้ว

แผนกปรับสมดุลทางจิตเวชอะไรนี้น่าจะเป็นแผนกว้างๆ ที่กำหนดขึ้นมาโดยที่ยังไม่ได้ใช้งานอะไร ดูท่าแล้วคงจะเป็นความต้องการของพวกคนบ้าบอง เพราะแบบนั้นเกาเทียนเยวี่เลยมัดพวกที่ใช้งานไม่ค่อยได้สองสามคนเข้าไปโดยเอาคนที่ตนเองจัดการไม่ได้มาให้เขาดูแลแทนอย่างง่าย

ถึงแม้เขาจะสอบได้ใบรับรองของนักปรับสมดุลทางจิตแล้ว แต่จินเกอก็ไม่เคยใช้มันอย่างเป็นทางการมาก่อน

การสอบเป็นนักปรับสมดุลทางจิตนั้นยากมาก ทั้งประเทศมีการลงทะเบียนไว้ไม่กี่พันห้าคน ซึ่งฉินเกอคือหนึ่งในนั้น

เขาเป็นโกลด์เพียงหนึ่งเดียวของสำนักงานวิกฤตการณ์ที่สามารถเข้าไปดำน้ำตื้นดำน้ำลึก ล่องเรือ หรือแม้กระทั่งทำการสอบปากคำในอาณาเขตทะเลของผู้อื่นได้

โดยปกติแล้วเซนติเนลในสำนักงานวิกฤตการณ์จะมีโกลด์ที่เป็นคู่หูทำงานด้วยอยู่แล้ว ซึ่งตัวโกลด์เองก็สามารถจัดการกับตนเองได้ สำหรับฉินเกอนั้น นอกจากการแอบเข้าไปล่องเรือในอาณาเขตทะเลของพวกเขาตามขั้นตอนการปฏิบัติงานเมื่อมีพนักงานใหม่เข้ามาทุกปีแล้วก็ยังไม่มีโอกาสได้แสดงศักยภาพในบทบาทที่สำคัญเลย

การล่องเรือเข้าไปในอาณาเขตทะเลไม่ใช่เรื่องที่ผู้คนยินยอมพร้อมใจ ฉินเกอรู้สึกมาตลอดว่าการแอบเข้าไปล่องเรือในอาณาเขตทะเลของผู้อื่นเพื่อแอบดูความลับและอารมณ์ความรู้สึกของพวกเขาเป็นเรื่องที่เสียมารยาทอย่างยิ่ง

ดังนั้นแล้วจากการจัดระเบียบนี้ของเกาเทียนเยวี่ เขาจึงทั้งรู้สึกแะและโมโหเป็นอย่างมาก แต่เรื่องพวกนี้ย่อมไม่สามารถแสดงออกมาทางสีหน้าได้

สิ่งที่น่าเสียดายที่สุดคือเขายังอ่านสิ่งที่อยู่ในห้องเก็บเอกสารได้ไม่จุใจเลย

ขณะที่เขากำลังขี้จักรยานไฟฟ้าออกจากสำนักงานวิกฤตการณ์ ฉินเกอก็เหลือบไปเห็นชายร่างสูงสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำ อีกฝ่ายยื่นพืงหน้าต่างและกำลังขอบุหรี่กับคุณลุงที่อยู่ในป้อมยาม ทั้งนี้ฉินเกอเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายกับสันจมูกที่ตั้งตรง

มีสิ่งใดตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่ข้างๆ ประตูป้อมยาม มันกำลังอ้าปากหา

"เสียเวลา จะไปแล้วเหรือ" คุณลุงปลีกตัวจากการทำงานมาเอ่ยปาก

ถามเขาหนึ่งประโยค

"ไปทำงานครับ" ฉินเกอตอบ

จักรยานไฟฟ้าสั่นโคลงจากการเร่งความเร็ว ชายคนนั้นหันหน้ามามอง โดยที่ฉินเกอไม่ทันเห็น

โรงพยาบาลมณฑลทหารราบที่ 267 เป็นโรงพยาบาลเฉพาะทางของมนุษย์พิเศษ มีพื้นที่ขนาดกลางแบ่งเป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน และยังมีพื้นที่ทางการแพทย์ใต้ดินสำหรับดูแลมนุษย์ใต้พิภพอีกด้วย

โรงพยาบาลมีความเข้มงวดมาก ไม่ว่าจะเป็นใครหากต้องการเข้ามาจำเป็นต้องแสดงบัตรประชาชน และเมื่อระบบแสดงข้อมูลว่าผู้ที่มาเป็นมนุษย์พิเศษ ตามกฎเกณฑ์จะต้องมีการตรวจสอบอีกชั้น ยกตัวอย่างเช่น หากเป็นเซนติเนลหรือไกด์ก็จะต้องปล่อยร่างวิญญาณของตนเองออกมาเพื่อทำการตรวจสอบ

จินเกอเสียเวลาตรงประตูอยู่ไม่กี่นาที เมื่อเข้ามาในโรงพยาบาลได้ก็พบว่าเหยียนหงกำลังรอตนเองอยู่ที่ประตูอาคารผู้ป่วยนอก

เหยียนหงเป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของจินเกอ ตอนนี้อย่างงานธุรการอยู่ในโรงพยาบาลฯ ที่ 267 ทุกๆ วันภาพที่เขาลงในโมเมนต์* ล้วนไม่ใช่พวกภาพอย่าง 'ตั้งใจทำงานล่วงเวลากันครับ' แต่เป็น 'โรงอาหารเปิดแล้ว ลู'

เขาโอบไหล่จินเกออย่างเป็นกันเอง "วันนี้มีประชุมตอนเย็นไหม จะพานายไปกินข้าว"

จินเกอ "กินอะไร ที่โรงอาหาร?"

เหยียนหง "โรงอาหารของพวกเราเป็นที่เลื่องลือในโรงพยาบาลมากนะ ญาติผู้ป่วยและผู้ป่วยที่ออกจากโรงพยาบาลไปแล้วยังอดที่จะกลับมากินเช็ตอาหารประจำวันบ่อยๆ ไม่ได้เลย"

"หลังจากรู้สถานการณ์ทั้งหมดแล้วฉันต้องกลับไปทำสำนักงานอีกรอบ" จินเกอบัดมือของอีกฝ่ายออก ไม่อยากฟังเรื่องไร้สาระ "พูดให้เข้าใจหน่อยสรุปว่าคุณหมอเผิงหูเป็นใครในโรงพยาบาลของนายกันแน่"

"ศัลยแพทย์ทรวงอกที่ดีที่สุดของ 267" เหยียนหงทำมือเป็นท่าผ่อก "ผู้ป่วยที่รอมผ่าตัดกับเขาจะเป็นประธานของบริษัทอะไรสักอย่าง เมื่อสองวันก่อนมีอาการเฉียบพลัน หมอที่จะผ่าตัดเขาก็คือเผิงหู ตอนนี้เลยรีบกันไปหมด"

* โมเมนต์ เป็นฟีเจอร์หนึ่งในแอปพลิเคชันวีแชต โดยผู้ใช้จะสามารถโพสต์ข้อความหรือรูปภาพลงไปได้คล้ายกับหน้าไทม์ไลน์ของเฟซบุ๊ก

ทั้งเตียง โรงพยาบาล แล้วก็ผู้ป่วย ถ้าปัญหาของเขาไม่ได้รับการแก้ไขหนึ่งวัน เขาก็ไม่สามารถผ่าตัดไปได้อีกหนึ่งวัน"

จินเกอเข้าใจแล้ว การที่เขาเริ่มทำงานนี้ก่อนจะมีการจัดตั้งแผนก ปรับสมดุลทางจิตเวชขึ้นเป็นเพราะผู้ป่วยที่รอให้หมอฝังหูผ่าตัดใช้วิธีการ บางอย่างมากัดดันสำนักงานวิกฤตการณ์

"ระบบอุปถัมภ์" จินเกอพูด

"ใช่ ระบบอุปถัมภ์" เขี่ยนงเหอแชนพาดำของจินเกออย่างสนิทสนม "เดี่ยวฉันจะพานายไปเยี่ยมชมห้องผ่าตัดของผู้มีอำนาจพวกนี้"

เขี่ยนงไม่ได้พาเขาไปที่อาคารผู้ป่วยนอกหรืออาคารผู้ป่วยใน แต่ ตรงไปที่อาคารขนาดเล็กสามชั้นซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังอาคารเทคนิคการแพทย์

อาคารโบราณหลังเล็กแห่งนี้ได้รับการบำรุงรักษาเอาไว้เป็นอย่างดี ด้านในถูกปรับให้เป็นห้องจัดแสดงประวัติของโรงพยาบาล ขณะนี้มีผู้ป่วยที่ใช้ ไม่ค้ายันสองสามคนกำลังยืนคุยกันอยู่ตรงบริเวณเครื่องปรับอากาศ

"วันนี้คุณหมอฝังหูไม่อยู่ นายไปดูห้องผ่าตัดก่อนแล้วกัน" เขี่ยนง กล่าว "แผนกของนายยังไม่ได้จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ตอนนี้ทำได้แค่ให้ฉัน ที่มีตำแหน่งเล็กๆ มาต้อนรับหัวหน้าฉันแล้ว"

จินเกอแปลกใจมาก "ห้องผ่าตัดอยู่ที่นี้?"

"ห้องผ่าตัดห้องนั้นไม่ได้ใช้งานแล้ว" เขี่ยนงพูดขณะที่พาเขาเดินขึ้นไป บนอาคาร "แต่ก่อนโรงพยาบาลมีขนาดเล็ก ที่นี่คืออาคารผู้ป่วยใน ทุกชั้นจะมี ห้องผ่าตัดสองห้อง จากนั้นน่าจะเมื่อประมาณสามสิบปีก่อนที่รัฐบาลได้ให้ เงินพิเศษมาสำหรับสร้างอาคารใหม่ ตรงนี้เลยกลายเป็นพื้นที่ของแผนก มะเร็งวิทยา แล้วไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ถึงเปลี่ยนมาเป็นอาคารประวัติศาสตร์"

ทั้งสองเดินขึ้นไปที่ชั้นสาม โถงทางเดินของชั้นนี้ทางขวาเป็นหน้าต่าง และระเบียง ส่วนทางซ้ายเป็นห้องที่ประตูและหน้าต่างบางบานปิดสนิทซึ่งมีอยู่ หลายห้อง และจากหน้าต่างบางบานที่ปิดไม่สนิทจึงทำให้มองเห็นโต๊ะประชุม ที่อยู่ด้านใน

"ชั้นสามเป็นห้องประชุมทั้งหมด ปกติแล้วจะไม่มีใครขึ้นมา" เขี่ยนง

ขึ้นนิ้วไปด้านหน้า "ด้านหน้าเป็นห้องผ่าตัดหมายเลขหกที่เตียงหูพุดถึง ทุกวันนี้โรงพยาบาลของพวกเราไม่ได้ใช้ลำดับตัวเลขในการตั้งชื่อห้องแล้ว ห้องผ่าตัดใหญ่ทั้งหมดอยู่ที่อาคารผู้ป่วยในและจะตั้งชื่อตามแผนกในแต่ละชั้น เช่น ห้องผ่าตัดแผนกสูติ-นรีเวช 123 ห้องผ่าตัดแผนกศัลยกรรม 123 เพราะฉะนั้นตอนที่เขาพูดว่าห้องผ่าตัดหมายเลขหกมีบางอย่างผิดปกติ รองผู้อำนวยการถึงได้ตกใจสุดขีดเพราะที่นี่ไม่มีห้องผ่าตัดหมายเลขหกที่ว่า"

ขณะที่เขายกฝ่ามือขึ้น นกตัวน้อยที่มีจะงอยปากแหลมสีชมพูก็กระพือปีกขึ้นจากมือเขาก่อนจะบินสูงขึ้นไป

"โฮ้ เจ้านกอ้วน" จีนเกอทักทายเจ้านกตัวนั้น "ไม่เจอกันนานเลยนะ"

"น้องชื่อเสียนมีเลีย*!" เหยียนหงพูดแก้ด้วยความโมโห "แม่เงี้ย นายตั้งใจใช่ไหม พุดไปสามหมื่นกว่ารอบแล้วนะ ช่วยจำให้มันถูกหน่อย!"

เสียนมีเลียตัวใหญกว่านกกระจอกเล็กน้อย มันจำจีนเกอได้ จึงอ้าปากร้องเรียกจีนเกออย่างสนิทสนม จากนั้นเหยียนหงก็โบกมือให้มันบินไปข้างหน้า

เสียนมีเลียบินไปจนสุดทางเดินก่อนจะทะลุผ่านเข้าไปในประตูที่ปิดอยู่ ผ่านไปสักพักเจ้านกน้อยก็บินกลับมาที่มือของเหยียนหง มันร้องอย่างกระตือรือร้นก่อนจะสลายกลายเป็นควันจางๆ แล้วหายเข้าไปในมือของเหยียนหงอย่างรวดเร็ว

"โอเค นกของฉันบอกว่าไม่มีปัญหา ไปกัน" เหยียนหงผลักจีนเกอให้ออกเดิน

จีนเกอหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เขารู้ว่าเหยียนหงซิกแล้ว แต่ก็คิดว่าจะกลัวขนาดนี้

"ไม่เป็นไร" เขาปลอบเหยียนหง "ตอนอยู่ชั้นล่างฉันสำรวจแล้ว ไม่พบร่างวิญญาณที่ผันผวนที่นี่"

เหยียนหงทั้งรู้สึกเลื่อมใสและขุ่นเคืองในเวลาเดียวกัน "แล้วทำไมนาย

* เสียนมีเลีย หรือนกหวานน้ำผึ้ง (Honeyguides) เป็นนกที่มีทักษะพิเศษนั่นคือการส่งเสียงร้องเพื่อนำทางมนุษย์ไปยังรังผึ้งที่อยู่ในป่า โดยทักษะที่ว่านี้เป็นสิ่งที่มาจากสัญชาตญาณโดยไม่ได้ผ่านการฝึก ทั้งนี้เมื่อไปถึงจุดหมายมันจะหยุดร้องและรอให้มนุษย์จัดการรังผึ้ง เพื่อที่มันจะได้อาศัยประโยชน์ในการกินรวงผึ้ง ตัวอ่อนของผึ้ง และไขผึ้งซึ่งเป็นอาหารโปรด

"ไม่บอกฉัน!"

จินเกอหันไปมองอีกฝ่าย "เดี๋ยวละ นายใช้ร่างวิญญาณตรวจสอบละเอียดแบบนี้เป็นเพราะห้องผ่าตัดมีอะไรแปลกๆ นั่นหรือ"

เขาแปลกใจเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าปัญหาคือผีหูจากเหตุการณ์ที่หมอคนนั้นพบเห็น มันเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นจริง เมื่อเป็นแบบนี้แล้วทำไมเหยียนหงถึงได้ดูระมัดระวังขนาดนี้ขณะพาเขาไปที่ห้องผ่าตัด

"พออ่านรายงานแล้วก็รู้สึกว่ปัญหาอยู่ที่ตัวหมอผีหูแหละ" เหยียนหงหยิบกุญแจออกมา "แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่แปลกนะคือห้องผ่าตัดห้องนี้"

กุญแจถูกเสียบเข้าไปในรูกุญแจ

"ฉันเชื่อในลัทธิวัตถุนิยมนะ ฉันเป็นแฟนคลับของมาร์กซ์* แต่เรื่องนี้นั้นแปลกมากเลย" เหยียนหงเบาเสียงลง "ฉันเป็นคนเก็บรวบรวมรายงานของหมอผีหู มีเนื้อหาบางส่วนที่โรงพยาบาลไม่ให้ฉันเขียนลงไป"

"เนื้อหาอะไร" จินเกอที่เหมือนจะติดเพื่อความลึกลับมาจากเขาถามเสียงเบา

"หมอผีหูบอกว่า...บนผนังเต็มไปด้วยเลือดที่ไหลลงมาจากเพดาน ทำให้พื้นของห้องผ่าตัดนองไปด้วยเลือด" เหยียนหงลังเลอยู่สักพักก่อนจะลดเสียงให้เบาลงยิ่งกว่าเดิม "เขายังเห็นอีกว่าในห้องผ่าตัดมีผู้ป่วยและหมอที่สวมเครื่องแบบเมื่อหลายสิบปีก่อนกำลังผ่าตัดอยู่"

หลังจากส่งเหยียนหงกลับไปหาอาคารผู้ป่วยนอก จินเกอก็นั่งลงที่ม้านั่งด้านหน้าอาคารประวัติศาสตร์

ม้านั่งมีอยู่เพียงตัวเดียว รายล้อมไปด้วยต้นหลิวสีห้าต้นที่กำลังผลิบา เขาเงยหน้าขึ้นมองไปที่ชั้นสามก่อนจะพบว่าจากมุมนี้ไม่สามารถมองเห็นห้องผ่าตัดหมายเลข 6 ได้

ตรงถนนด้านข้างเด็กชายกำลังกอดขาคุณพ่อพลางร้องไห้เสียงดัง โดยมี

* มาร์กซ์ หรือคาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) เป็นเจ้าของแนวคิดมาร์กซิสต์ (Marxist) หรือลัทธิมาร์กซ์ (Marxism) อันเป็นรากฐานของลัทธิคอมมิวนิสต์ที่สืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน

สุนัขพันธุ์คอลลีตัวเล็กๆ หมอบอยู่ข้างๆ เด็กชาย เป็นร่างวิญญานที่กำลังหวาดกลัว

ในตอนนี้จินเกอถึงได้รู้ว่ารอบตัวเขามีแต่เด็กๆ กับร่างวิญญานตนเล็กๆ ของพวกเขา วันนี้น่าจะเป็นวันตรวจร่างกายของเซนต์เนลและไคด์ เด็กบางคนสามารถเล่นกับร่างวิญญานของตนเองได้อย่างง่ายดาย ทว่าบางคนก็ยังคงกลัวเจ้าสิ่งที่ตนไม่คุ้นเคยนี้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้แยกจากเพื่อนของตนไปไหน

เขามองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นสิงโตตัวใหญ่ที่กำลังอ้าปากหาอย่างเกียจคร้านอยู่บนสนามหญ้าใกล้กับอาคารผู้ป่วยนอก

บริเวณโดยรอบของร่างวิญญานสิงโตตัวนี้ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้

ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงร้องไห้ การหาของสิงโตให้ความรู้สึกเหมือนกับภาพสตีปโมชัน

จินเกอจึงมองไปที่สิงโตพลางขบคิดในสมองอย่างรวดเร็ว

วันนี้เนื่องจากหมอเฝิงหูไม่อยู่ จึงพูดได้ว่าเป็นการมาเสียเที่ยว แต่เหยียนหงก็ตั้งใจพาเขาไปดูห้องผ่าตัดเป็นพิเศษ ทั้งยังอธิบายถึงอาการประสาทหลอนของหมอเฝิงหูอย่างละเอียด

ในห้องผ่าตัดห้องนั้นเต็มไปด้วยสิ่งของที่ไม่ได้ใช้เต็มไปหมด ทั้งป้ายผ้าคำขวัญที่ใช้แล้วหรือพวกเก้าอี้พังๆ ที่ถูกกองสูงไว้จนสูง บนพื้นเต็มไปด้วยฝุ่น มีรอยเท้าระเกะระกะประปราย เมื่อเหยียนหงเปิดหน้าต่างออกแสงแดดอ่อนของฤดูใบไม้ผลิก็สาดส่องเข้ามาทางช่องว่าง ทำให้เห็นฝุ่นในห้องลอยวนอยู่ในอากาศ

ไม่มีเสียงผ่าตัด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลือดและเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ที่เฝิงหูเห็น

เฝิงหูบอกว่ามีเลือดไหลออกมาจากเพดานลงไปตามผนัง และยังมีคนมากมายทะลุออกมาจากผนังด้วย

แต่จินเกอกลับไม่รู้สึกรังเกียจสิ่งผิดปกติในห้องผ่าตัดเลย

มันเป็นเพียงห้องเก็บของธรรมดาๆ ห้องหนึ่ง

เหยียนหงย้ำกับจินเกออยู่ตลอดว่าคำอธิบายของหมอเฝิงหูนั้นละเอียดมาก

คนที่ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดต่างก็คิดว่าที่เขาเห็นมันไม่ใช่ภาพหลอน แต่เป็นเหตุการณ์จริงๆ ที่เขาเห็นมันต่อเนื่องตา แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นไปไม่ได้ที่หมอผีจะเคยเห็นห้องผ่าตัดเมื่อหลายสิบปีก่อน เพราะตอนนั้นเขายังไม่ได้เข้ามาทำงานในโรงพยาบาลแห่งนี้เลยด้วยซ้ำ

แต่ถ้าไม่ใช่ภาพหลอน แล้วมันคืออะไร

จินเกอลุกขึ้นยืน ตอนนี้เขาต้องกลับไปตรวจสอบข้อมูลที่สำนักงานวิกฤตการณ์แล้ว ด้วยเหตุผลบางอย่างเขารู้สึกว่าเรื่องนี้มีบางอย่างที่ไม่ปกติ ซึ่งนั่นก็ทำให้หนังตาของเขาสั่นน้อยๆ เหมือนเป็นการอบอุ่นร่างกายก่อนที่จะกระตุกรวากับเดินรำ

เขาใช้ทางลัดเดินไปยังลานจอดรถ แต่ขณะที่กำลังเดินผ่านสิงโตตัวใหญ่ ก็พบว่ามันกำลังมองมาที่ตน

แม้แต่ในสำนักงานวิกฤตการณ์ก็มีเซนติเนลที่มีร่างวิญญูณเป็นสิงโตอยู่น้อยมาก จินเกอจึงอดไม่ได้ที่จะหันไปมองอีกครั้ง แล้วจู่ๆ ก็นึกออกว่านี่เป็นสิงโตตัวเดียวกับที่เขาเห็นอยู่ตรงป้อมยามของสำนักงานวิกฤตการณ์

ดูเหมือนว่าเซนติเนลที่กำลังยืนขออนุหรือคนนั้นจะมาที่โรงพยาบาลหลังตนเอง

เขาไม่อาจบอกได้ว่าสนใจไหม ทว่าเขาก็โบกมือให้กับเจ้าสิงโตตัวนั้น

ระหว่างทางจากโรงพยาบาลกลับมายังสำนักงานวิกฤตการณ์ ขณะที่จินเกอกำลังรถไฟเขี้ยวอยู่ เขาก็นึกถึงเจ้าของสิงโตตัวนั้นขึ้นมา คนคนนั้นมีจมูกที่สวยมากและใบหน้าด้านข้างก็ไม่เลวเลย

非正常海域 1

Fei Zheng Chang Hai Yu 1

ทะเลลี้กัังควัังคืปลาส 1
เหลียงฉาน เขียน
mykLiu แปล

จำนวน 312 หน้า
ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《非正常海域》(Fei Zheng Chang Hai Yu)

Author © 凉蝉 (Liang Chan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3253-4

ภาพประกอบ mocon 漠咳咳

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แ่มโส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

บนโลกที่มีทั้งมนุษย์ธรรมดาและมนุษย์พิเศษอาศัยอยู่ปะปนกัน
แน่นอนว่าในบรรดามนุษย์พิเศษที่มีความสามารถเหนือคนธรรมดาย่อมต้องมีผู้ดูแลรักษากฎ
และนี่คือบทบาทของหน่วยงานที่ชื่อว่า ‘สำนักงานวิกฤตการณ์’
ฉินเกอคือโอดที่จัดว่าเป็นมนุษย์พิเศษประเภทหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ในสำนักงานแห่งนี้
เดิมทีเขาประจำอยู่ที่ห้องเก็บเอกสารด้วยจุดประสงค์บางอย่าง
หลังทำงานอย่างสันโดษกับกองเอกสารมาสักระยะ ในที่สุดก็มีความสามารถของเขา
นั้นทำให้เขาได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นหัวหน้าแผนกที่เกี่ยวข้องกับสภาพทางจิต
โดยแผนกที่ก่อตั้งขึ้นใหม่นี้มีชื่อว่า ‘แผนกปรับสมดุลทางจิตเวช’
และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาได้พบกับเชี่ยจื้ออิง
เช่นดินเลนมากความสามารถที่เกิดปัญหาบางอย่างภายใน ‘อาณาเขตทะเล’
หรือเขตแดนจิตวิญญาณจนถูกสั่งพักงาน
ต่อว่าเมื่อพวกเขาได้เจอหน้ากันครั้งแรกอีกฝ่ายกลับเอ่ยปากทักฉินเกอว่า...
“ฉันเป็นแฟนเก่าของนายไจ”

Warning: mental and emotional abuse, blood,
dead bodies, mentioned disgusting situation,
mentioned rape, violence

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3253-4

9 786160 632534

ราคา 399 บาท